

14-17 d'Abril

En arribar la diada del 14 d'abril, i en veure la manera com es celebra a Catalunya, ens envaeix una santa indignació.

Causa pena veure com s'enlluerna aquest poble ingenu, sempre necessitat d'idols per a adorar i propens a fugir-li de la memòria els fets verídics i històrics.

Hom procura, i en bona part es logra amb festes i timbals, foragitar de la memòria dels catalans la vergonyosa data del 17 d'abril, d'aquell dia en que Catalunya fou lliurada, lligada de peus i mans, a la voluntat dels homes públics d'Espanya.

Es canten les belleses de la República Espanyola; es canten cada dia al poble català les qualitats nobles dignes i justicières d'aquella República, perquè aquest poble no es recordi de la nostra, de la República Catalana, d'aquella que fou morta tres dies després de la seva naixença.

El tercer aniversari de la República es commemorarà amb goig a Madrid, a aquella Seu que ens governa a nosaltres, malgrat que existeixi un Estatut que ens han volgut fer creure que eren les llibertats de Catalunya.

Avui ja no hi ha cap discurs ni cap manifest dels homes polítics de Catalunya que no acabi amb els consabuts tòpics de «Per Catalunya i per la República»; però la de Madrid, no la nostra.

Fa pena i vergonya el dir-ho, però estem segurs que si la República Espanyola perillava, portarien el poble a la revolta, revolta que no volgueren fer per a defensar la República Catalana, la nostra.

Balla sardanes, joventut inconscient! Celebra la diada! Crida: Visca Espanya! i Visca la Republicana, tal com els teus capítols del partit. Poseu la bandera estelada als balcons de les vostres entitats, joventuts d'Estat Català! Seguiu les petjades de l'Azaña, gent dels partits catalans! Aquí encara queda qui conserva pur el foc de la llàntia, humil si voleu, però que tard o d'hora s'abrandarà per a portar a Catalunya la vertadera llibertat.

Per a nosaltres és més senyalada la data del 17 d'abril. És més evocadora que la del 11 de setembre, convertida ara en moixiganga oficial. És més evocadora, perquè és més vergonyosa. Aleshores, per a defensar unes llibertats, els catalans saberen morir; ara sobre l'honor de Catalunya s'hi pot viure amb càrrecs i honors.

Que sàpiga tothom que tres dies després del 14 d'abril es compleix l'aniversari de la caiguda vergonyosa de la nostra República; de les llibertats de Catalunya!

WESS BUSSKU

CIUTADÀ:

Comprar a les cases que anuncien en el nostre setmanari, és assegurar l'èxit d'aquest.

Diu el Redactor Poeta...

*Perdona'm, amic lector,
si trenco avui el corrent;
fan estar de mal humor
els records d'aquest moment.*

*Dissabte que ve farà
tres anys justos i cabals,
que ens va dir En Macià
que ja èrem federals.*

*I mentre de mans picava
tot el poble fortament,
des del balcó proclamava
Catalunya independent.*

*Un xic més tard, hores tristes
defraudaren nostre esperit;
les portaren tres ministres
que vingueren de Madrid.*

*L'engemà, del nou Estat
no en quedava ni l'escut;
tot s'havia transformat
en promeses d'Estatut.*

*I en paga de claudicar
tan injusta i tristement,
ens el varen retallar
sens deixar-n'hi ni un fragment.*

*I aquest poble, famolenc
de justícia i llibertat,
prou va comprendre al moment
que l'havien enganyat.*

*Puix els governants sortits
de nostra terra amb esplai,
els va veure convertits
més centralistes que mai.*

*El que més el desconfia
i augmenta més son nequit,
és la forma en que avui dia
van i vénen de Madrid.*

*I encar que el poble ho reprova
i ho condemna durament,
s'insulta, s'atraca i roba,
avui dia, en tot moment.*

*L'ordre públic vergonyós
que avui dia disfrutem,
ens demostra, amics lectors,
què pitjor que abans, estem.
Si Sant Jordi avui tornés,
quedaria esmaperdut,
quan la poca sang vegés
que els catalans hem tingut.*

*Per l'espasa que ell empunya,
estimem-nos com germans!
Demostrem que a Catalunya
encar queden catalans!*

*Que ens trobin tots disposats
a defensar nostra terra,*

Cardedeu

Canta i encara paga els músics

El redactor de «L'humanitat» a Cardedeu vol fer gala del seu saber escrivint mots incoherents dedicats tots a homes més dignes d'ésser homes que no pas el jove corresponsal.

L'escrit de diumenge, dia 11, està dedicat a «Llum-menet», pseudònim que es llegeix a les planes del setmanari «Dic». Les úniques paraules que acompanyen l'escrit, són tan barates com tota la literatura del diari «L'humanitat» i també com totes les idees esquerristes, nascut tot dins un oportunisme estúpid, reflexe fidel dels homes d'esquerra.

«Llum-menet», dintre les consciències dels homes, és el ressò que amb aires de veritat ha fet el traç endarrerit al nostre Ajuntament. Serà descompte?

Llegidors interessats: que cada ú rumi per les seves conveniències i miri d'arribar a cap; el mar escup les aigües brutes i no les admet fins que s'han filtrat; els homes dignes i defensors dels pobles, com «Llum-menet», escupen els comptes dubtosos i volen filtrar-los per així ésser dignes de reunir-se amb altres del nostre Ajuntament.

El senyor corresponsal esmentat troba que aquest «Llum-menet» sap dir massa veritats i per això el censura. Ell els deu volguer hipòcrites com aquells electors que després de prometre llur vot a Lliga Catalana varen donar-lo als de l'Esquerra. I pensar que hi ha tants homes! Un savi de la Grècia antiga en ple dia i amb llum, buscava un home, i no en va trobar cap, i avui que entre tants éssers humanitzats en surt un —en Llum-menet— el volen perseguir persones com el nostre Ajuntament, nomenant advocat i procurador per a fer més fàcil la captura. I, sabeu amb què compten?... Amb els cabals del poble!

Però si algú per casualitat troba en «Llum-menet», no serà el redactor de «L'humanitat», perquè en «Llum-menet» és una senzilla figura sense pedanteria i el corresponsal esmentat mira massa enlaire, i el que podria esbrinar és si les aus, quan volen, fan servir les ales o les tenen plegades.

El senyor redactor de «L'humanitat» que vagi escrivint el que ell no sent —n'estic segur— dintre seu; en «Llum-menet» ha dit veritat, i encara que es trobi, passarà que l'Ajuntament haurà cantat i el poble i el senyor corresponsal també —o els seus pares— tots plegats pagarem els «músics». —U. P. F.

(Retirat de les dues últimes edicions)

*puix que estant agraviats
no ens espanta sang ni guerra!*

*Que al bon poble català
no l'espanta cap sageta!
I al davant, si convé, hi va
vostre amic*

EN PAU POETA